

Divendres XXXI durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 16,1-8): En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «Un home ric tenia un administrador, que va ser acusat de malversar els seus béns. Ell el cridà i li digué: ‘Què és això que sento a dir de tu? Dóna'm comptes de la teva administració, perquè d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns’.

L'administrador va pensar: ‘Què faré, ara que el meu amo em treu de la feina? Cavar, no m'hi veig amb forces; captar, em fa vergonya. Ja sé què faré per a trobar gent que em rebi a casa seva quan perdi l'administració’.

»Llavors va cridar un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: ‘Quant deus al meu amo?’. Li respongué: ‘Cent gerres d'oli’. Ell li digué: ‘Aquí tens el teu rebut. Seu i ara mateix escriu-ne un que digui cinquanta’. A un altre li digué: ‘I tu, quant deus?’. Li respongué: ‘Cent sacs de blat’. Ell li diu: ‘Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta’.

»I el Senyor va lloar l'administrador del diner, que és enganyós, perquè havia actuat amb astúcia: Els homes d'aquest món, en els tractes entre ells, són més astuts que els fills de la llum».

«Els homes d'aquest món són més astuts (...) que els fills de la llum»

Mons. Salvador CRISTAU i Coll Bisbe Auxiliar de Terrassa

(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens presenta una qüestió a primera vista sorprenent. En efecte, diu el text de sant Lluç: «I el Senyor va lloar l'administrador del diner, que és enganyós, perquè havia actuat amb astúcia» (Lc 16,8).

És evident que aquí no se'ns proposa de ser enganyosos en les relacions entre nosaltres, menys encara amb el Senyor. No es tracta, per tant, d'una lloança al que seria la malifeta d'un administrador. El que Jesús manifesta amb el seu exemple és una queixa per l'habilitat en la solució de les qüestions d'aquest món i la manca d'enginy veritable dels fills de la llum en la construcció del Regne de Déu: «Els homes d'aquest món, en els tractes entre ells, són més astuts que els fills de la llum» (Lc 16,8).

Tot això ens mostra —una vegada més!— que el cor de l'home segueix amb els mateixos límits i pobreses de sempre. Actualment parlem de tràfic d'influències, de corrupció, d'enriquiments indeguts, de falsedat de documents... Més o menys, com en temps de Jesús.

Però la qüestió que això ens planteja és doble: És que pensem que podem enganyar Déu amb les nostres aparences, amb el nostre anar fent com a cristians? I, en parlar d'astúcia, hauríem de parlar també d'interès. Estem realment interessats en el Regne de Déu i la seva justícia? És freqüent la mediocritat en la nostra resposta com a fills de la llum? Jesús va dir també que allà on hi tenim el tresor allí hi ha el nostre cor (cf. Mt 6,21). Quin és per a nosaltres el tresor de la nostra vida? Cal que examinem els nostres anhels per tal de conèixer on hi tenim el nostre tresor... Ens diu sant Agustí: «El teu anhel continu és la teva veu contínua. Si deixes d'estimar callarà la teva veu, callarà el teu desig».

Potser avui, davant del Senyor, ens hem de plantejar quina ha de ser la nostra astúcia com a fills de la llum, és a dir la sinceritat en les nostres relacions amb Déu i amb els germans. «En veritat, la vida és sempre una opció: entre honradesa i injustícia, entre fidelitat i infidelitat, entre bé i mal (...). En definitiva —diu Jesús— cal decidir-se» (Benet XVI).